

ΣΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

**Τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗ,
Ἱεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς,
Πρώην Λυκειαρχῆς.**

**«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον, καί τοῦ ἁπ' αἰῶ-
νος μυστηρίου ἡ φανέρωσις...».**

Τό ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου συγκλονίζει καί συγκινεῖ κάθε καλοπροαίρετην καρδίαν. Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ ἀποστέλλεται ἀπό τόν Τραδικό Θεό στή Μαριάμ τῆς Ναζαρέτ νά τῆς κοινοποιήσῃ, νά τῆς ἀναγγεῖλῃ τό Οὐράνιο Σχέδιο γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, Σχέδιο καταρτιζόμενο ἐπιμελῶς, Τριαδολογικῶς, ἀπό τήν ἡμέραν τῇ ἐξώσεως τῶν Προπατόρων ἀπό τήν Ἑδέμ, τόν χαμένο παράδεισο τῆς ἀγαπητικῆς σχέσης Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Γιά τήν πραγματοποίηση τοῦ Οὐράνιου αὐτοῦ Σχεδίου χρειάζεται ἡ ἐλεύθερη συγκατάθεσις τῆς Παρθένου. Ἡ Παναγία κόρη τῆς Ναζαρέτ ἀπορεῖ καί ἐκπλήσσεται ἀπό τοὺς λόγους τοῦ Ἀρχαγγέλου. Ἡ ταπεινή Μαρία, δεκαπεντάχρονη παιδούλα τότε, δέν βρίσκει τίποτε τό ξεχωριστό στόν ἑαυτό της γιά νά γίνῃ ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ Λόγου, γιά τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ὁ Ἀρχάγγελος γίνεται σαφῆς καί πειστικός. Καί ἀκούσθηκε ἀπό τήν Παναγία τό περίφημο: «Ἰδού ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμά σου». Εἶπε, δηλαδή, τό μεγάλο ναί! Ἡ Παναγία ὑπακούει. Ἡ Εὐα ἐπέδειξε ἀνυπακοήν. Ἡ Εὐα μᾶς ἐκληροδότησε θάνατον. Ἡ Παναγία ζωὴν αἰώνιον!

Ὁ Θεός σέβεται τήν ἐλεύθερη ἀπόφαση, τή βούλησιν τοῦ

άνθρώπου, τήν ἐλευθερία του, πού ὁ ἴδιος ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε μέ τή δημιουργία. Ἐπομένως ἡ σωτηρία τοῦ καθενός μας, ἡ δική μου καί ἡ δική σας, εἶναι ἀποτέλεσμα δύο παραγόντων: Τῆς Θείας Χάριτος καί τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως. Σωτηρία διά τῶν ὑποχρεωτικῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς δικῆς μας ἐλεύθερης συγκατάθεσης.

«Σήμερον, λοιπόν, τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον». Νά σταθοῦμε λίγο στή λέξη «σήμερον», ἀφοῦ θυμηθοῦμε καί τό «Ἡ Παρθένος σήμερον τόν ὑπερούσιον τίκτει...» τῶν Χριστουγέννων, ἀλλά καί τό «Σήμερον κρεμᾶται ἐπί ξύλου...» τῆς Μεγάλης Πέμπτης: Ὁ Εὐαγγελισμός, τά Χριστούγεννα, ὁ Γολγοθᾶς... εἶναι ἱστορικά γεγονότα, πού ἔγιναν, βέβαια, σέ κάποια ἱστορική στιγμή πρό πολλῶν αἰώνων, ὅμως ἔχουν διαχρονική ἰσχύ, σημερινή γιά τόν καθένα μας εὐεργετική προοπτική καί ἰσχύ. Ἡ μάχη τοῦ Μαραθῶνα, παραδείγματος χάριν, τό 490 π.Χ., εἶναι ἓνα ἱστορικό γεγονός, πού ἀφορᾷ στούς περσικούς πολέμους τῆς ἀρχαιότητος, ὅμως δέν ἔχει διαχρονική ἰσχύ. Ἡ μάχη ἐκείνη, μέ ἀρχηγό τῶν Ἑλλήνων τόν Μιλτιάδη, ἔγινε καί ἐτελείωσε. Εὐεργέτησε τήν ἀρχαία Ἑλλάδα σέ μιά δεδομένη ἐποχή. Ἡ ὑπέροχη ἐκείνη μάχη στόν Μαραθῶνα δέν ἔχει σήμερα ἀπελευθερωτικούς ἀντίκτυπους. Μᾶς διδάσκει, ἀσφαλῶς, πολλά πού ἀφοροῦν στό μεγαλεῖο τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς. Ὁ Γολγοθᾶς, καί ἡ Σταύρωση, καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἔχουν διαχρονική ἰσχύ. Μέ ἀφετηρία τόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου. Γιατί, ἂν ἐρωτήσῃ ὁ ἄμβωνας κάποιον ἀπό σᾶς, πῶς, τέλος πάντων, σέ σώζει, ἀδελφέ μου, ὁ Χριστός καί λάβει τήν ἀπάντησιν, ὅτι «ὁ Χριστός μέ σώζει ἀναμνηστικά, συναισθηματικά, φιλολογικά ἢ ἱστορικά», σίγουρα ἡ ἀπάντησις αὐτή εἶναι λανθασμένη. Ὁ Χριστός σώζει μόνον εὐχαριστιακά. Δηλαδή διά τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Νά προσέξουμε, παρακαλῶ, λίγο: Ὁ Εὐαγγελισμός, τά Χριστούγεννα, ὁ Γολγοθᾶς, ἡ Ἀνάστασις, ἡ Ἀνάληψις, ἡ Πεντηκοστή εἶναι στή λαβίδα τῆς Θείας Μεταλήψεως, ὅταν μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσερχόμαστε στήν Ὁραία Πύλη τοῦ Ἁγίου Βήματος νά μεταλάβουμε: Μιά στα-

γόνα Αἵματος καί Σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀξίζει περισσότερον καί ἀπό τό ἀχανές Σύμπαν. Ἔτσι μᾶς σώζει ὁ Χριστός.

Ὁ Εὐαγγελισμός, λοιπόν, τῆς Θεοτόκου ἔγινε πρό δύο χιλιάδων ἐτῶν στή Ναζαρέτ, εἶναι ὅμως καί σημερινό γεγονός, πού ἀφορᾷ σέ σένα καί σέ μένα, πού σήμερα κυκλώνουμε μέ δέος ἱερό καί κατάνυξη τήν Ἁγία Τράπεζα τῆς Χρυσελευούσης, ἐορτάζοντας εὐχαριστιακά τόν Εὐαγγελισμό τῆς Μεγαλόχαρης.

«Τέσσερα πράγματα θαυμάζω, γράφει ὁ λόγιος Μοναχός Μωϋσῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους: Τή λαμπρότητα τῶν ἄστρων, τήν εὐωδία τῶν λουλουδιῶν, τήν ὑμνωδία τῶν πουλιῶν καί τό τέταρτο τήν ὠραιότητα τῆς Παναγίας μας κατά τήν ὥρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ της».

Ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ γιορτάζει ἡ Πατρίδα, ἡ Μεγάλη καί ἡ Μικρή Πατρίδα, καί τήν Παλιγγενεσία τοῦ Ἑθνους. Οἱ ἀγωνιστές τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως διέθεταν γενναιότητα, φιλοπατρία καί, κυρίως, θρησκευτική εὐσέβεια. Καί ἐμεγαλούργησαν! «Ὅταν πήραμε τά ἄρματα, γράφει ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, εἴπαμε πρῶτα ὑπέρ Πίστεως καί ἔπειτα ὑπέρ Πατρίδος». Ποιός ἀλήθεια, θά μπορούσε νά τόν ἀμφισβητήσει; Αἰωνία ἡ μνήμη πάντων τῶν πεσόντων κατά τήν Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Ὁ Θεός ἅς κατατάξει τίς ψυχές αὐτῶν ἐν σκηναῖς δικαίων καί ὁσίων.

Καί κάθε φορά πού φέρνετε, ἀδελφοί μου, στήν Ἐκκλησία τό οἰκογενειακό μνημονοχάρτι μέ τά ὀνόματα τῶν ἀγαπημένων σας, πού ἔκλεισαν τά μάτια στόν κόσμο αὐτό, νά γράφετε καί ἕνα - δύο ὀνόματα, κάθε φορά, ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως: Ὑπέρ ἀναπαύσεως, λοιπόν, Θεοδώρου, Γεωργίου, Ἀθανασίου (Ἱεροδιάκονου), Γρηγορίου (Ἀρχιερέως), Γερμανοῦ (Ἀρχιερέως), Ὀδυσσέως, Λασκαρίνας, κλπ. Βέβαια τά Σάββατα ὅλου τοῦ ἔτους τά ἀφιερώνει ἡ Μητέρα Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας στίς ψυχές γνωστῶν καί ἀγνώστων κεκοιμημένων τῶν ἀπό καταβολῆς κόσμου. Ἀνάβετε ἕνα κεράκι γι' αὐτούς πού ἔπесαν κατά τήν ἡρωϊκή Ἑξοδο τοῦ Μεσολογγίου. Κάμετε μιά μικρή ἐλεημοσύνη στό ὄνομα ἀγωνι-

στῶν, πεσόντων - τεθνεώτων αγωνιστῶν τοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Ἀγῶνα τοῦ 1955-1959. Οἱ ψυχές τους θά δροσιστοῦν καί θά σκιρτήσουν ἀπό εὐλογημένη εὐφροσύνη. Καί τοῦτο διότι κάποιος ἀπό μᾶς τοῦ 2013 τούς θυμήθηκε ἐκκλησιολογικά. Αὐτό, σημαίνει σύνδεσμος εἰρήνης καί ἀγάπης μεταξύ στρατευόμενης καί θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας.

Καί δέν βλέπω τόν λόγο, σήμερα, ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καί τῆς Παλιγγενεσίας τοῦ Ἑθνους γιατί νά μή ἀναφωνήσουμε μυστικά καί ἀθόρυβα, νά τό νοιώσουν ὅμως οἱ καρδιές: «Ζήτω τό Ἑθνος τῶν ὅπου γῆς 25 ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων».

Δόξα τῷ Κυρίῳ πάντων ἕνεκεν. Ἀμήν!
